

Durmuş Hocaoğlu

Türkiye'ye Müdâhalede Bulunmanın Tam Zamanıdır

Yeniçağ., “Analiz”., 19 Şubat 2007, Pazartesi., s.10
“Analiz” Sıra No: 493; 2007-008; Şubat-04

YENİÇAĞ

İnsan'ın var olduğu her yerde siyâset hep var olagelmıştır, öyle ki hattâ, siyâseti reddetmek, insanlığı reddetmekle birdir. Yâni siyâset insanlıktan ayrılamaz, bidâyetinden beri mevcuttur, çünkü insanın tabiatında mevcuttur. Beri yandan, siyâsetin olduğu her yerde, birbiriyle kıyasıya çarpışan iki ana akım da bidâyetinden beri hep var olagelmıştır: **İdealizm** ve **Realizm**; teknik isimleriyle, **İdeal Politik** ve **Real Politik**. İdeal Politik, hâlen mevcut bulunmayıp “olması gereken” sıfatına lâıyk görülen siyâseti ifâde ederken, Real Politik ise, “olmakta olan” siyâseti ifâde etmektedir. Birincisinin teferruatında her zaman mutâbık kalınmasa bile, prensipler seviyesinde yüce ve insanlık haysiyetine yaraşır bir hedef olduğu husûsunda pek îtiraz gelmemektedir, gelmemiştir de; ancak bugüne kadar bu çatışmayı kazanan da hemen dâimâ ikincisi olmuştur. İdeal olanın bu yetersizliğini, en kısa yoldan giderek, John Nef'in ifâdesiyle “*insanın mükemmel olmayı başaramayışı*” [*Sanayileşmenin Kültür Temelleri.*, Çev.: Erol Güngör., Kalem Yay., İst., 1980., s.99] ile îzah edebiliriz. İnsan mükemmel olamıyor, olamaz da; öyle olsaydı, ‘insan’ olmazdı.

Hâsılı insan dünyasında vaziyet böyle. Şu hâlde hangisi tercih edilmeli? Ne de olsa İdeal Politik'in bir câzibesini var, çünkü iyi, doğru ve güzel; ancak, beri yandan Real Politik'in ise adı bile yetiyor, çünkü O, “gerçek”, yâni şu ânda hemen karşımda; hâlbuki diğer henüz ortada yok, bir gün gelecek – belki – ama şimdi nâmevcut. Ve bunun içindir ki ne kadar mükemmel olursa olsun, İdeal'in büyüğü güzelliğine dalıp da Real'e sırtını dönenler bunun bedelini çok ağır ödüyorlar: Sâdece gerçeğe îtibar eden Tarih, onları bir hamlede kaldırıp çöp sepetine fırlatıyor.

★★★

İmdi, hayli uzunca sayılabilecek bir müddetten beri, memleketimizin sevk ve idâresinin dümeninde oturan siyâset erbâbının işlediği ve bedellerini milletimize ödettiği en büyük kusurun kaynağı, Batı hakkında kendi zihinlerinde oluşturdukları “ideal” ve bu ideal üzerine müesses, mevhum ve muhayyel politikadır. Siyâset erbâbımızın ve onların akıl hocalarının kifâyetsizlik ve çapsızlıklarının mahsûlü olarak, hakikî bir ideal politikin sâhip olması gereken felsefî derinlikten de nasipsiz olması hasebiyle sığ ve çocuksu bir evsâfî hâiz ve günümüzdeki AB'ciliğin de bir numaralı aksiyomunu teşkil eden bu sözde ideal politik felsefenin – ki buna gerçek anlamdaki felsefe, yâni ‘philosophia’ yerine ‘sahte felsefe’ yâni ‘philodoxa’ demek daha doğru olur – temelindeki kalkış noktası şudur: Batı ile kültürel ve medenî bir eklemlenme, bir yandan bu kültür ve medeniyetin insanlığın erişebileceği en üst seviye olması

bakımından insanî bir zarûret olduğu gibi, ayrıca, XVII. asır sonundan bu yana karşısında hep mağlûp olduğumuz Batı ile aramızdaki ihtilâfların kökten ifnâ ve ilgası açısından da politik bir zarûrettir. Öyle ya: Batı'nın, artık karşısında alternatifi ve zıddı olmaktan ferâgat etmiş, bütün tarihî iddialarını ve tezlerini terketmiş ve kendisinin bir parçası olmayı kendi rızası ile, içselleştirerek kabûl etmiş bir Türkiye ve Türk milleti ile çatışmaya girmesi için ne gibi bir esbâb-ı mûcibesi olabilir ki?

İşte, nice birinci sınıf ideal politikin dahi real politik karşısında pek fazla muvaffakiyyet kesbedemediği bu cihanda, gerçek anlamda bir ideal politik olarak dahi kabûlü mümkün olmayan bu kof görüşün, bir gün, ama eninde sonunda mutlaka bir gün, başını real politikin sert kayalarına çarpması kaçınılmazdı; ve o gün de geldi.

Nasıl mı?

Real Politik nazarından – yâni Allah'ın her kulunu kendisiyle techiz ederek bu fenâ âlemine gönderdiği, kirlenmemiş aklı selim ile - mes'eleye bakılmış olaydı görülmezlik edilemezdi ki, Türklerin Batı ile ihtilâflarını hiçbir şey, hiçbir ideal halledemez, hiçbir şey, hiçbir ideal ortadan kaldıramaz; buna değil ki kültürel ve medenî eklemlenme, onların dinine girmek de dâhildir. Çünkü, Cemil Meriç'in diliyle söylersek: “*Bütün Kuran'ları yaksak, bütün camileri yıksak, Batı insanının gözünde Haçlı Seferlerinin yalınkılıç ve tekbir getiren cündüleriyiz*” [“Bütün Kur'anları Yaksak...”, *Jurnal: I.*, İletişim Yay., 3. Baskı, Ekim 1992, s.384].

★ ★ ★

Batı Türkiye'ye müdâhalede bulunmak için tezgâh kuruyor ve asıl, kökteki sebebi de budur: Tarihî hesaplaşma.

★ ★ ★

Batı, bu hesaplaşma için kendisini hazır hissediyor belli ki; ya biz?

